

FUNKTION

– en genskabt forbindelse

Arkitekturen har siden antikken handlet om at balancere skønhed og funktion – at skabe rum og steder, der lever op til deres funktion og samtidig er behagelige for sanserne.

Fortidens mennesker var tilsyneladende klar over, at den balancegang er netop det: en balance. God arkitektur skal kunne favne begge dele – funktion uden skønhed er lige så uinteressant som skønhed uden funktion.

Dette kan lyde som en banal erkendelse, men desværre skete der et skred, i det tyvende århundrede: Med funktionalismens sejrsgang gennem verden blev den almindelige opfattelse blandt ikke-fagfolk, at skønhed og funktion er hinandens modsætninger, og da først splittelsen var indtruffet som en slags generel sandhed, blev det næsten umuligt at fjerne den igen.

Det ledte til en opdelt verden: På den ene side blev Skønhed pludselig betragtet som pynteligt og overflødigt. Bygningskunst der som fornemste formål alene havde skønheden, blev mødt med foragt blandt funktionsfundamentalisterne. På den anden side blev ARKITEKTUR – med stort A – nærmest et skældsord i folkelige kredse: Beton blev synonym for hæsligt, og arkitekter blev anset for at være arrogante verdensfjerne æsteter uden kontakt med de mennesker, de byggede og planlagde for.

En fuldstændig unødvendig kløft åbnede sig mellem arkitekturen og verden.

Tiden kalder på at vi vil krydse den kløft og samle det, der så længe har været splittet – så Skønheden og Funktionen igen kan finde sammen. Ikke for at søge tilbage til antikkens rødder, men for at tage fremtidens udfordringer alvorligt:

Verden står overfor en række store problemer: Klimakrise, massiv urbanisering, mistillid til demokratiet og hinanden, og et muligt biodiversitetskollaps tvinger os til nytænkning og til nye former for samarbejde. I denne nytænkning, i dette tværfaglige samarbejde er der muligheder for at genskabe den tabte forbindelse.

OG SKØNHED

Hos SCHØNHERR tror vi kort sagt på, at skønheden i det offentlige rum styrker det menneskelige fællesskab.

Det gør den, fordi skønheden i sin enkleste fremtræden både rummer oplevelsens JEG og et stort og medmenneskeligt VI.

Skønhed kan derfor styrke vores personlige forhold til det fælles – og dermed i sidste ende vores tillid til det demokrati, der er fællesskabets forudsætning og mål.

Så når vore byer skal klimasikres, gøres bæredygtige, åbne sig for endnu flere beboere og reducere deres miljømæssige fodaftryk på en gang, er det helt centralt, at de løsninger, vi finder, netop åbner for social interaktion. Vores byer skal forblive menneskelige og derfor skal vi ikke falde for fristelsen til at lede efter løsninger på de ovenstående problemer udelukkende i det praktiske og tekniske felt.

I stedet skal vi skabe offentlige fællesrum, der både kan klimasikre og fungere som smukke, socialt aktive byrum. Vi skal skabe adgang til naturens skønhed som modbillede til byens højhastigheds rum.

Vi skal altid udvikle både den sociale og den kunstneriske dimension i alle de opgaver, vi som arkitekter beskæftiger os med.

Den dobbelte dagsorden er ikke modsætningsfyldt, men en styrke og en rettesnor. Ingen opgave er for lille til at rumme kunsten, ingen opgave er per definition af større værdi end en anden. Enhver opgave skal udvikles og løses ud fra sine særlige forudsætninger – og ud fra sit sociale, tekniske og æstetiske potentiale.

Vi vil altid opsøge og dyrke kontrasterne – mellem by og natur, mellem stort og småt, stilhed og larm, mellem land og vand og mellem fortid og fremtid – med den klare bevidsthed at lys og skygge er hinandens forudsætning. At det ene vil gå til grunde uden det andet. Og at funktion uden skønhed, form uden mening, er – meningsløs.